

เรื่องของ “ความจริง” ในการเรียนการสอน

การศึกษาหาความรู้ ความจริง ที่ผู้เรียนระดับบัณฑิตศึกษาทั้งหลายจะต้องพบและตระหนักในความรู้ ความจริงที่ได้เรียนรู้หรือได้ค้นพบนั้นสามารถแยกได้ 5 ประการได้แก่

1. ส่วนที่เป็นความจริงทั้งหมด หรือ **Whole Truths** นั้น ได้มาจากการค้นพบจากการทดลอง เป็นความจริงที่พิสูจน์ได้ตลอดเวลา ซึ่งได้รับการยอมรับโดยไม่มีข้อโต้แย้ง เช่น ความจริงที่พบว่า “ผู้เรียนจะเรียนรู้เนื้อหาในระดับที่สูงขึ้นได้ก็ต่อเมื่อได้รับการเรียนรู้หรือได้รับการพัฒนาความรู้และทักษะพื้นฐานเสียก่อน...” จากความจริงนี้เองที่นำไปสู่การทดสอบความรู้ก่อนการเข้าเรียน และการจัดลำดับเนื้อหาสำหรับให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เป็นขั้นตอน จึงเป็นความจริงที่คงที่แล้ว นำไปใช้ได้แล้วจริงๆ

2. ส่วนที่มีความจริงเพียงบางส่วน หรือ **Partial Truths** เป็นความจริงที่ได้จากข้อมูลจำกัดสามารถนำมาใช้ได้บางเวลา บางสถานที่ และบางโอกาสเท่านั้น ไม่สามารถนำมาใช้ได้ทุกที่ตลอดเวลาตลอดไปได้ ตัวอย่างเช่น “ผู้เรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นถ้ามีการจัดกลุ่มผู้เรียนที่มีความคล้ายคลึงกันไว้ด้วยกัน และผู้เรียนบางคนจะมีผลการเรียนดีขึ้นมากเมื่อจัดไว้ในกลุ่มที่มีความเหมือนกัน...” แต่ในบางกรณีผู้เรียนบางคนอาจไม่เป็นเช่นนั้น ดังนั้นการจัดกลุ่มผู้เรียนตามความสามารถ และใช้กลุ่มผู้เรียนที่มีความความเหมือนกันอาจจะได้ผลดีสำหรับบางกลุ่มแต่ไม่ทุกกลุ่มซึ่งการกระทำดังกล่าวอาจทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์บางด้านแต่อาจจะไม่สัมฤทธิ์ผลในบางด้านก็ได้เช่นกัน จึงเรียกความจริงแบบนี้ว่าเป็น **ความจริงบางส่วน**

3. **ความจริงครึ่งเดียว** หรือ **Half Truths** เป็นเรื่องที่มีความจริงอยู่ครึ่งหนึ่งแต่ไม่ยอมที่จะกล่าวถึงเรื่องทั้งหมดเพื่อไม่ให้ทราบถึงความไม่จริงหรือความเท็จที่มีอยู่ในนั้น โดยเลือกเสนอเฉพาะส่วนที่เป็นจริง เช่น “เด็กที่เป็น ออทิสติก (Autistic) มีความสามารถทางกีฬาดีกว่าเด็กปกติ...” ซึ่งไม่ได้กล่าวทั้งหมดว่ากีฬาอะไร ประเภทไหน และการแข่งขันกันอย่างไร และที่ว่าเด็กปกตินั้นเป็นปกติที่มีวัยและขนาดของร่างกายเท่าเทียมกันหรือไม่ ซึ่งในการแข่งกีฬานั้นอาจเป็นกีฬาที่เด็ก ออทิสติกได้เปรียบกว่าหรือต้องการจัดการแข่งขันกีฬาเพื่อต้องการผลทางจิตวิทยาให้กับเด็ก ออทิสติก จึงสามารถเอาชนะเด็กปกติได้

4. ส่วนที่เป็นเพียงสมมุติฐาน หรือ **Hypotheses** ในส่วนนี้ไม่ใช่ความจริงทั้งหมด และก็ไม่ใช่ความจริงบางส่วน หรือความจริงครึ่งเดียว แต่เป็นสิ่งที่คาดเดาอย่างมีหลักการอันเป็นผลของการศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบ ผู้เรียนต้องใช้วิจารณญาณของตนในการตัดสินใจที่คิดว่าควรจะเป็นสิ่งที่ดีที่สุดหรือเป็นความจริงมากที่สุดโดยอาศัยความรู้ ประสบการณ์ตลอดจนสามัญสำนึกของตนเพื่อตัดสินใจ เช่น “ในระดับมัธยมศึกษาจำนวนนักเรียนในแต่ละชั้นควรมีประมาณ 25 คน และระดับประถมควรมีจำนวนน้อยกว่านั้น ส่วนในระดับมหาวิทยาลัยยังมีจำนวนน้อยยิ่งดี ประมาณ 10-15 คนในระดับปริญญาตรี และ ประมาณ 5-10 คนในระดับบัณฑิตศึกษา...” ขนาดของชั้นเรียนดังกล่าวเป็นเพียงการคาดเดาหรือสมมุติฐานเท่านั้น ส่วนการตัดสินใจทำจริงนั้นยิ่งอาจแตกต่างจากนี้และมีปรากฏให้พบเห็นเป็นจริงได้ เช่น มหาวิทยาลัยบางแห่งมีนักศึกษาระดับปริญญาเอกมากถึง 40 คนในชั้นเรียนเป็นต้น อย่างไรก็ตามยังไม่มีผลการวิจัยแสดงถึงตัวเลขที่เป็นจริงบอกจำนวนนักศึกษาในชั้นเรียนที่ดีที่สุดได้ และเช่นเดียวกันจำนวนของผู้เรียนในสถานศึกษาแต่ละแห่งที่เหมาะสมนั้นควรจะเป็นเท่าไรจึงจะดีที่สุดก็ยังไม่ชัดเจน บางมหาวิทยาลัยมีนักศึกษากว่าสามแสนคน ในขณะที่บางมหาวิทยาลัยมีนักศึกษาเพียงหลักร้อยเท่านั้น

5. **สิ่งที่ยอมรับว่าจริง** หรือ **Axioms** เป็นสิ่งที่ยอมรับว่าถูกต้อง เป็นความจริง หรือถ้าจะเป็นสิ่งที่ไม่จริงก็ยังไม่มีการโต้แย้ง สิ่งเหล่านี้อาจถูกนำมาใช้เป็นพื้นฐานของการคิด และใช้สำหรับการตอบคำถามและให้คำอธิบายในชั้นเรียน การใช้ความจริงประเภทนี้ หรือได้รับการบอกเล่าความจริงประเภทนี้ในชั้นเรียนจึงเกิดขึ้นอยู่เสมอ

เมื่อได้ทราบถึงลักษณะของความจริงต่าง ๆ ที่จะได้พบครั้งนี้แล้ว นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาพึงตระหนักและระลึกถึงลักษณะของความรู้ ความจริงที่ได้พบหรือได้รับการสั่งสอนในระหว่างการศึกษาด้วย